

det foreligger fra Landstingets Side, og omvendt, at Landstinget ikke vil vedtage Lovforslaget i den Affattelse, hvori det foreligger fra Folketinget. Det er altsaa dermed givet — det tror jeg at turde sige uden at gaa for vidt —, at ingen af disse to Affattelser vil blive til Lov. Det vilde derfor, synes det mig, være temmelig urimeligt, om man vilde sætte sig ned og regne ud, hvad disse to Affattelser, af hvilke ingen vil blive til Lov, ville koste, saa meget mere som det, der skiller Landstinget og Folketinget, ikke er Omkostningsspørgsmaal, men derimod Principspørgsmaal.

K. Bjerre: Spørgsmaalet om Eden er et af de Punkter, hvorom der har været Uoverensstemmelse mellem Tingene. I den Anledning maa jeg maaske tillade mig at fremsætte en Henstilling til det ærede Udvalg, som vil blive nedsat, jeg skal undlade al Motivering, saa det skal kun tage et Minut. Der bruges i Forhandlingen jævnlig det Udtryk: De Trossamfund, der have en Edsformular, skulle aflægge Ed, mens de Trossamfund, de Sekter, eller hvad man vil kalde dem, som ikke have nogen Edsformular, ere fri. Jeg tror ikke, man kan sige, at det evangelisk-lutherske Trossamfund har nogen Edsformular. Hvis man vil spørge de fleste kristne Mennesker her i Landet ad, ville de sikkert sige: Vi ønske at komme bort fra Eden. Jeg tror, at jeg udtrykker en almindelig Stemning i kristne Kredse, naar jeg siger: Lad os komme bort fra Eden saaledes, at der kommer en almindelig Erklæring paa Ære og Samvittighed i Stedet. Kan det ikke opnaas, vilde der være meget vundet, dersom der kunde ske en saadan Forandring i Edsformularen, at man kom bort fra den nuværende: „Saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord,“ hvilket er en Slags Forskrivning, en Besværgelse, en Formel, som kristne Mennesker ere betænkelige ved at bruge, selv om de ere nok saa overbeviste om, at de have Ret. Det vilde være ønskeligt, at man kunde komme til en højtidelig Paakaldelse som f. Eks.: Jeg kalder Gud til Vidne paa, at jeg har talt Sandhed. Jeg skal slutte med den ærede Formands Tilladelse at oplæse en Resolution, der er vedtagen ved et sjællandsk Præstekonvents Møde i Sommer, og som er

saalydende: „Konventet udtaler Ønsket om, at den nuværende Edsformular „saa sandt hjælpe mig Gud“ maa blive forandret til 1) en for alle gældende Erklæring „paa Ære og Samvittighed“ eller subsidiært til 2) en kun for Kristne gældende højtidelig Paakaldelse f. Eks. „dette vidner jeg for Guds Ansigt“.“

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Poul Rasmusen: Jeg vil blot sige til den ærede Justitsminister, at jeg ingenlunde føler mig overbevist af, hvad Justitsministeren sagde. Forholdet er, at dersom vi fik et saadant Overslag over, hvad hvert af Forslagene vilde koste, vilde vi have en temmelig sikker Rettesnor ved Afgørelsen af, hvor meget i det højeste en saadan Reform vilde komme til at koste.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal dertil kun sige, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om Rigtigheden af, hvad jeg sagde, og da det var mig, der skulde have Ulejligheden og Tidsspilden, og efter min Mening forgæves Tidsspilde, med at udarbejde Overslag paa det nuværende Tidspunkt, maa jeg foretrække at følge min Overbevisning fremfor det ærede Medlems.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Poul Rasmusen: Jeg kan kun beklage, at den ærede Minister finder, det er forgæves Ulejlighed at foretage disse Udregninger, den Mening er den ærede Justitsminister vist ene om.

Borgbjerg: Det glæder mig, at Retsreformforslaget er forelagt paa et Tidspunkt, da det meget tidligt paa Samlingen kan gaa i Udvalg. Jeg kan godt slutte mig til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) i Ønsket om, at Forslaget hurtigst muligt maa komme til det Fællesudvalg, hvor det endte i Fjor Foraar. Jeg vil endvidere udtale Haabet om, at vi i Aar maa naa til at faa en god Retsreform. Hvad den saa koster, det skal til, det bliver